

Мені належить помста.

Мені належить кара.

Сказав Господь: "За те, що ви в пустині
Зневірились в моїй обітниці святій,
Я покараю вас: ніхто з вас не побачить
Обітованої Ізраелю землі.
Тот, хто не вірить у дива господні,
Не вартий бачить їх. Поки не згине
Остатній з вас, отруєних зневір'ям,
Не ввійде між народ в обітовану землю." -
Так говорив Господь через свого пророка
І слово божє лунало сумно
Серед пустині. Потім наш пророк
Зійшов на гору, щоб здалека глянуть
На ту недосяжну обітовану землю,
І більше не вернувся. Ми сами
Зосталися у цій німії пустині.
Тепер кули. На схід. На захід сонця.
На північ. На південь. Все одно.
Лягти б отут на сеї пісок гарячий
І ждати, поки вихор налетить
І нам насипле золоту могилу.
Але дітей, маленьких немовлят,

Їх тільки шкода. Чи на те вродились,
/Вони/ аби у словитку пізнати голод, спрагу
І смертю марною загинути в пустині.
Ми підемо пісками навманя,
Приспавши в серці гадину зневір'я,
Одважно дивлячись дочасній смерті в очі.
Чого боятись нам.
Ніщо нам не страшно. Далив нам /серце/ душу распач
Точивсь по люлях, мов лиха Зараза,
І серце розтинав, мов гострий меч.
Умер пророк - на нас мов грім ударив.
Хто нам провадар. Та далека мрія,
Недосяжна як марево в пустині.
Ми вже покарані. Страшніше покарати
Сам грізний Бог Адонаї не може.
Холім. /нехай/ ачеї се гірке страждання
Надалкам нашим скоротить дорогу
До ясної і певної мети.
